3. שאלה: בוה"ז שאין הדרך כלל לחגור חגורה באופן הזק מהודקי משא"כ בזמן הספר חסידים - וגם אין הדרך כלל להשתמש כמטפחה אף או בחבל להתזיק מכנסיים שלא יפלו - מה שהיה כן הדרך קצת בזמנהם - האם עיין מותר להוציא מפתח או מטפחת אף בדרך תגורה.(א)

תשובה: מותר.

הלכות עירובין

1. שאלה: אומרים שהמהרש"ם התיר עירוב בעיר גדולה אודעסא ברוסיא שהיו בה ששים רבוא. הע"ע בשו"ת תירוש ויצהר סי' ע"ב. וע"ע הפרדס, המאור, הנועם חשכ"ב. עיי' הנועם כ"א. האם ההיתר הוא מטעם ש"ש בלאו הכי מצד דין תורה ג' מחיצות סבירות כמו נהרות והדים.(ב)

תשובה: השיב לי מו"ר שהחשש הוא שרבים בוקעים ומבטלים רמחיצה

(א) עפ"י מ"ש הפנואר משם ההבורים בדרך לנישטן אינם זקדאין שבאי אל הבית. ואם נישאן בידי קרוב גם עליהם. הבא על הבית הלכן הנישא טרי קדם לכתם. עבי"ל. חזון ההתר שהלבנתיים נטלין להנף.

(ב) יפוי שאלתו היא נאמנו קושיית התוי אדם בלל בי' הלכה היא שמירור נחוכך להחמיר. אבל משובתו אינה נוגעה לנו. פירן שרש"י כר' שיא סעף לי משע"ב סיב קלינ נקליד.

(א) תיב שיית תכם עכי שאלה דיו מעאתי להרשב"א בסכר עבודה הקודש תרומה ברל"ו נמצא תשה ומק ונלחו לא ברגון ולא אחרון ושכתב רפלטיא אפי' לתשו המדיפה נעלולה בלילה הוית ראשה הרבים עליד בגראה דברו דוכא בתבואה דמפלשין שהוי מיוחדיה לאנשי המבוי הוא ואין די בל אדם שזה בו הא דמוני נעילה דלהיה בלילה ולא בפלטיא שיר בל אדם שזה בו ואפילו נעילת רלת לא מרגי בו ובגראה שא היא דברי הרב ד' אפרים שהביא בעב המאור ובאמת דיעה זכוה היא הכי דיק לישנא דמתיא דבבואות. נקי בפלשין ולא בפלטיא. אלא שאני תמה שלא ראיתי לאחד מהמפרשים ז"ל שהביא דבר זה ובודאי הרב הגדול הנכי ז"ל שידבו להביא כל הדיעות חברי הרשביא ז"ל חבינן עליו עד לאחיו עכי"ל.

ומעניין הדבר מ"ש בספר שערי דחמים (ילנא תרא) דמנהג הטרא שלא לישא כלל בשבת אפילו במקום עירוב. אמנם בשער המטרה לדיה ויטאל (שאלוניקי תרי"ב) מביא שהאריי ז"ל עה לישא במקום שיש עירובין. ובס' נמוקי אריד לריביא שפירא ז"ל (טאדבא תרי"ג) כתב וידנדיק בעל בני ישעבר דהפיד לישא במקום שיש עירוב שלא יהיה בבלל מי שאינו מחזה בעירוב (ובשעת עירובין ציו מיא תזכירו את הצרקים שאינם מחזים בעירוב).

ובשרית אבני נזר אורח סי' רסיז כתב, שאלה המתעקשים מלהעמיד עירובין עי' היקן הלבות נאעיא שהיו גדולים שחלקו עלית בתוקף עד שהיתר של דלתות ראה נעים שם עמ' רל אות כיב להשע הם מחשיאים את הרבים העתידין ליתי אח הדין.

אבל סומכים על השיטה דצריך ס' רבוא **בכל יום** - ולא רק שגרים שם - עוברים דרך שם ומבטלים המחיצה. ובעל נפש יחמיר. (ב)

(ב) הטרא קישלר לא הסכים (בשות תשיב) להחיר ולהסקיע החזנה הצולים וכבישים האשיים מחיר רשות הרבים מצר שלא הותרו בני ארם להלך במקים שהמבטיות מזהרות.

עיין בסגיא סי' שמ"ה סקיז שהחיר הוא דוקא מפולש משער לשער שהשערים של העיר מסגים זח בנגד זה ויש לאוחו דרך המסוק מעבר לשער. כל זין החיר עביל. הנאירי במיחזקין דף ו' ע"א ד"ה כבר. ממבר בחזיל ונמצבי רבים מעויים לבקע ליבבם ולצאת ביחיר בלא שום עיקם עביל. שיטה שדה בית אברים סרש כין ד"ה ובספר דרך אניה. וחא דאמרינן שדרך עלולה לרסם שמקעים שם עישה לחדר לא נאמר אלא בחולני הגל אבל לא נבים בכלל זה ותרבב חייטב בקרן ע"ש. בשיית ישיעות מלבו ארח סי' כ"י: כתב שאין חעמים נתנים שם רחיר אב נעמים בתוך הבבר. שהיא רשות היחיד קבן. כעין זה איתא בשאלת יעבץ היא סי' י' ד"ה וכן. וכי התערים חיא סי' קסיב בתב שיש המן פתקים שאין לני רחיר בחיו. וכן שיטת האשבול הלבות ציצית סי' ליא ההוביא רבתא סי' יש וכן המבוב.

כתב הדו"א שיחזקן סי' קיז (בי"ג אות ה' וחיל לא תמצא רחיר אף בחוצות מחבית ט"ז אמה וסי' רכוא ביקעים בהם שוחבב ג' היא רשות היחיד בעזרה מן ההתרה שיש לה ג' מחיצות עשוי מרחבה אף שיחבב אי וג' עיכרחה בפרוצותיה ורבים בוקעים בהן לא מבטלי מחיצתא. והא דפרכה יתר מי אכירת אינו אלא מדרבנן צביל. תניין נב לקמיה סי' קיב אות ה' ובמבחב שם אות ה'.

כתב בשרית דברי מלביאל הי' סי' ב. על דבר מה שכתבתי בחיבורי חיב מהשמטה לדי' ריח שאם הי מבוי מפולש יחב טיי אבה יהים שהמבוי מפולש בקצה אל קצה אשר באמת אינו מצד כלל בעיירות גדולות. ולזה נהגו לערב בברכים גדולים מאד ולא חשי למה שיש שם. ושיש רבים כיון שאין שם רחיר מפולש כנ"ל ובם כי יחי רבוא מפוזרים בכל יחחובה ולא יהיה כלל שילבו מלב ניחיר אנרי.